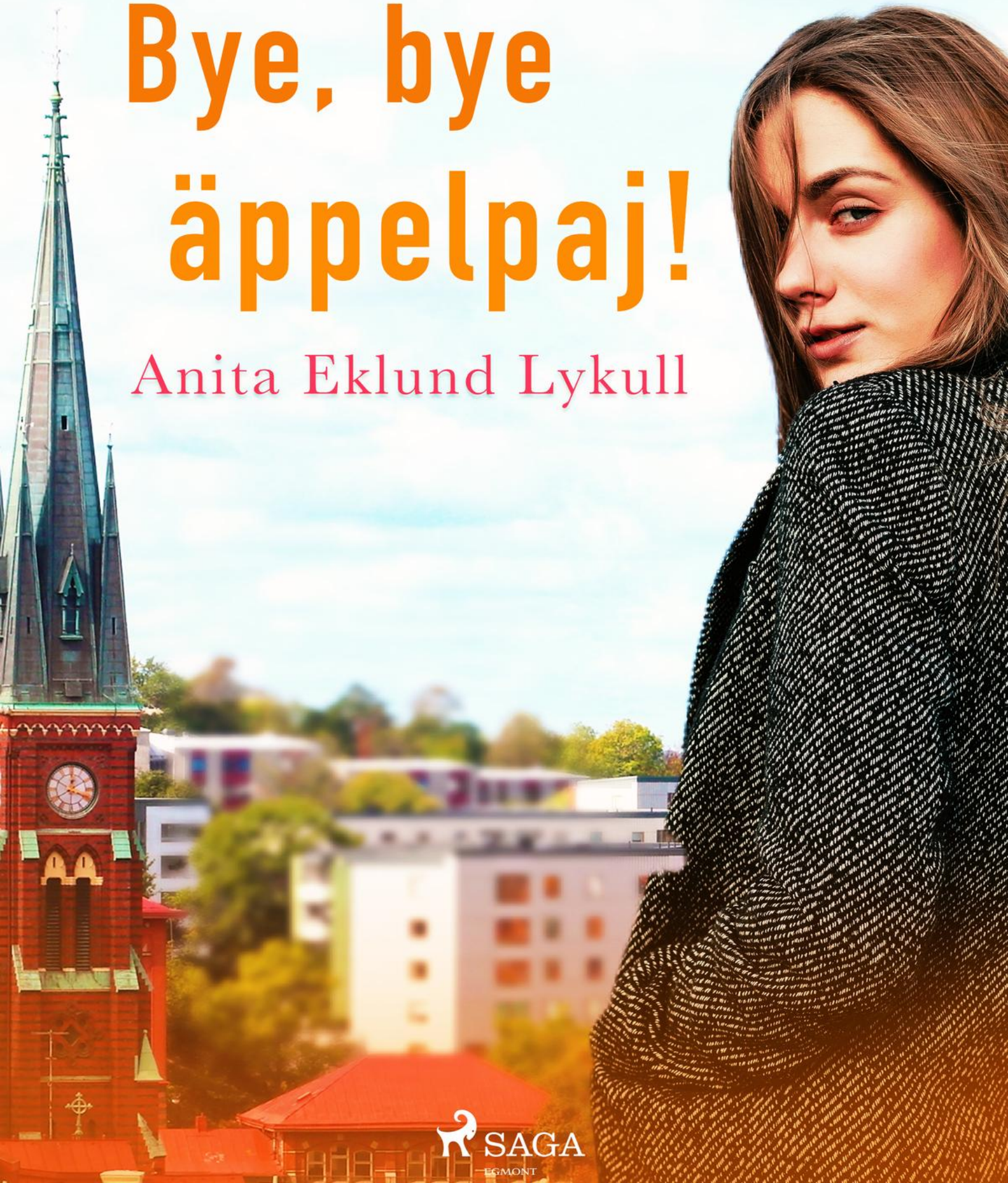

Bye, bye äppelpaj!

Anita Eklund Lykull

Bye, bye äppelpaj!

Anita Eklund Lykull

Anita Eklund Lykull

Bye bye, äppelpaj!

SAGA Egmont

Bye bye, äppelpaj!

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1995, 2020 Anita Eklund Lykull och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726411119

1. E-boksutgåva, 2020

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

1.

Gott Nytt År!

När klockan var sju minuter i tolv, rusade mamma upp och det blev fart på oss. Dessförinnan hade vi ätit middag i timmar. Bokstavligen.

Hon hade slagit sitt eget rekord med fläskfilé och currybananer. Vi hade pratat och pratat. Pliktskyldigast fnittrade alla lite åt den där töntiga tevegreden med grevinnan och betjanten. Plötsligt var det nästan dags. Nytt år, 1994, hur skulle det bli?

Runt bordet satt de som jag brydde mig om. Mamma, pappa och hans nya fru Eva-Stina. Ja, hon är inte så värst ny, fem år ungefär. Peggy, som är mammas moster, men som jag också kallar "moster" för enkelhetens skull. Och så Tjockedoktorn, som naturligtvis inte heter så, men alla har nästan glömt hans riktiga namn, Sven-Göran. Jag har känt honom sedan jag var två.

Plötsligt, medan vi åt glass, fick jag en stark känsla av att jag borde titta på dem för att minnas. Tror man glömmer när man blir vuxen... På något sätt var det livsviktigt att minnas dem, precis som de var i den stunden, minuterna före nya året. Jag koncentrerade mig stenhårt. För ett kort ögonblick såg jag ansiktena i ljuslågornas fladdrande sken. Just så här ville jag minnas dem alltid.

Mamma, tvärs över bordet, med blått sammetsband i det krusiga, muskotfärgade håret. Blek, med tusen fräknar. Till och med på munnen... *"Jag kan icke räkna dem alla, de prov på guds godhet jag rönt..."* Det är en psalm hon tror är

skriven just om hennes fräknar. Guldnyckelpigor i öronen... svart stickad klänning.

Ikväll var hon glad och avslappad. Nöjd med festen. Annars stressar och jagar hon. Biter på naglarna... Blir arg, ryter, får hjärtklappning. Jag är glad när hon är lugn. Då kan jag också vara lugn.

Vid sidan om henne satt pappa. Lång, skallig, med björnbruna mustascher under boxarnäsan. Hans ögon blekgröna som havet. Eva-Stina, som mamma svartsjukt kallar "förlängda snögubben" – när vi såg henne första gången var hon gravid och hade fluffig vit klänning – satt med mörk fläta och lite skelande ögon. Och så Peggy förstås. Liten, skruppen som ett vinteräpple, men med knallblå ögon och brandkårsrött nagellack. Hår som en gråvit maskrosboll.

Sist Tjockedoktorn på hörnet. Hans stora tunga huvud fastskruvat direkt på de rundade buteljaxlarna. Blankgrå elegant kostym... Det ljusa tunna håret noggrant kammat över hjässan. Han hade som vanligt ätit mest av alla.

– Ja tack, Ottoline, det var smaskens, om ingen annan ska ha så...

Rolig såg han ut med den minimala uppnäsan. Ingen vidare skönhetssamling faktiskt, men de var mina allihopa.

Egentligen fanns det en till kring bordet, men antagligen var det bara jag som märkte det. Min mormor Hellen, som dog för fem år sedan i lungcancer. Fast hon aldrig rökt en enda cigg i sitt liv. Snacka om orättvisa. Hon satt osynlig och doftade lavendel. Jag lovar, jag kände det.

– Ska jag hjälpa dig med skumpan, Ottoline?

Tjockedoktorn, han är faktiskt inte tjock men jag tyckte det när jag var liten, reste sig tjänstvilligt. Naturligtvis hade vi inte champis utan något annat billigt jox. Korkarna small högt ändå. Han serverade i våra bästa glas, som

mamma ärvt av mormor, som ärvt dem i sin tur. Vi använde dem bara vid mycket högtidliga tillfällen. Och vad kunde vara viktigare än nyår?

Alla trängdes på lilla balkongen. Det var kallt och stjärnklart. Göteborg pulserade i nyårsnatten. Uppifrån berget Otterhällan, i närheten av vårt hus, hördes tjut och skrik. Folk hade redan startat fyrverkerierna. Gälla kvinnoröster skrattade i hundra decibel. Ljuden sköljde som vågor mot huset mittemot. Vi huttrade och plötsligt började klockorna ringa. Ding-ding-DÅNG. Ding-ding-DÅNG nerifrån Domkyrkan. I hamnen bölade båtarna. Saluterade nittiofyra.

Vi skålade högtidligt, medan himlen exploderade i gröna vattenfall och ilsket blåroda vulkanutbrott.

Pappa, som stod bredvid mig, kysste sin fru lite försiktigt för att inte mamma skulle bli svartsjuk. Hörde Eva-Stinas ömma mummel. Tjockedoktorn räckte fram handen åt mig och mamma. "Gott nytt år, flickor". Peggy nös och sa att nu fick det vara bra med firandet. Nu måste hon ta ett bloss.

- Inte inne, förmanade mamma strängt. Tänk på barnen! Barnen ja, de fyra småkillarna som pappa och Eva-Stina med förenade krafter lyckats få varteviga år. Inte på en gång... Men ni förstår vad jag menar, de låg och sov i våra sängar. Vithåriga och genomskinligt spinkiga, ganska snoriga. Kan inte påstå att de känns som syskon.

Begriper inte vad som pågår i deras små huvuden. Man kan inte älska bara för att man ska.

Peggy muttrade förtretat att hon väl fick stå på balkongen och "dra soten på sig". Pappa hämtade fårskinnspälsen från nittonhundratrettio. Den har sett sina bästa dar. Motvilligt gick jag in. Det var som att förflytta sig från ett magiskt sagoland in i den varma verkligheten. Kände mig lite snurrig av bubblen.

Mamma hade dukat fram några kladdiga dadlar från jul och ett fat clementiner.

- Jaha, hur ser nyårslöftena ut? undrade hon spefullt.

Vi firade nyår tillsammans nittiotre också. Hörde att löftena var desamma. Tjockedoktorn lovade att han ska bli en bättre människa, vad nu det betyder. Eva-Stina försäkrade att hon ska bli ännu bättre på att återanvända. Nästa år skulle hon slå in julklapparna i tidningspapper. Peggy tänkte gräva upp en ful slänt vid kolonistugan och odla jordgubbar. Pappa skulle äntligen ta itu med skulpturgruppen Adam och Eva. Mamma Ottoline Fischbein lovar aldrig något.

- Du då, Astridgumman, sa pappa. Jag hade heller inga löften. I stället önskade jag mig något som jag inte kunde säga högt:

"Snälla, snälla låt mamma hålla sig lugn så att jag slipper flytta igen". Vi har hållit oss helt stilla i två år och det är rekord. Annars hade vi för det mesta flyttat höst och vår. Tror jag gått i fler skolor än något annat barn i Sverige. Ibland känns det som om jag är skådespelare i en pjäs. En pjäs jag turnerar med...

"Och här har vi Astrid Fischbein som ska gå i vår klass. Nu måste alla hjälpas åt så hon trivs..." Lärarens arm kring min rygg. Ensam som en kokosnöt i oceanen. Ett tyst mummel sprider sig bland bänkarna. "'Fischbein', va' är de'? Hon är ytis va?" Nästa dag har de frågat hemma. Sedan är det "Fiskben" som gäller. För det är det som föräldrar tror att Fischbein betyder. Fel, fel, fel. Det handlar om valbard egentligen. Sådana där gardiner som valarna silar käket igenom. Förr i världen gjorde man tantkorsetter av dem. Jag har slagit upp det, nämligen. "Fiskben" är i alla fall bättre än "Korsetten", så jag säger inget. Mamma vägrar låta mig heta Svensson som pappa.

- Kvinnorna i vår familj är inga bihang, Astrid, glöm aldrig det!
- Nähä...

Eva-Stina gäspade diskret så att ögonen gick i kors ännu mer och pappa reste sig.

- Kära Otto, sa han. Tusen tack, men nu måste vi nog åka hem. Barnen du vet... Men det var väldigt trevligt! Väldigt god mat. Inte sant, Eva-Stina?

Hon sa som vanligt ingenting. Men kramade mamma hårt. Min mor fann sig i omfamningen, fast hon inte gillar att Eva-Stina är så familjär.

Pappa och hon satte igång att förpacka pojkarna. Från dörröppningen såg jag hur de liksom höllde ungarna ner i överallerna. Peggy hade dragit på sina rejäla gummibottiner. På skulden lyste cerisröda angorabaskern. Hon klappade mig på armen och viskade.

- ... om ändå Hellen fått vara med oss i kväll. Prata nu med mamma så hon inte blir ledsen, när vi gått.

Mamma gråter väl inte direkt, men hon brukar sakna mormor mycket, just sådana här viktiga dagar.

- Ska jag ringa efter taxi, Peggy? undrade Tjockedoktorn tjänstvilligt.

- Behövs inte, min vän i viken, jag har beställt färdtjänst. Pär-Ansgar och Eva-Stina och småttingarna kan åka med mig.

- Nej, men tror du verkligen det, sa pappa tvekande. Jag menar färdtjänsten... det kan vi nog inte.

Han stod i hallen och knöt nopprija blå halsduken. Tryckte ner stickade mössan över den blanka flinten.

- Ha, vad ska chauffören göra när vi kravlar in hela gänget? Låt det gå kvickt bara! Jag ger honom en liten slant extra. Kom nu.

Tjockedoktorn bar ner Carl, den äldste. Vi hörde de spetsiga italienska skorna smälla mot trappstenen. Tap, tip, tap, tip. Precis som en liten tomte. Pappa hade två gula overallbarn och Eva-Stina ett blåsippblått tryckt mot bröstet.

– Tjaha, sa mamma, det var det det. Undrar om vi ska diska... fundersamt svarade hon på sin egen fråga med en ny. Var gnällfian under oss hemma? Hon brukade klaga för värden om vi plaskade sent. Men jag sa att jag mött henne på väg ut i sällskap med sin skelettmagra bror, tidigare på eftermiddagen. *"Förra året, ha ha"*.

– Då så, sa Ottoline, då kör vi igång.

Tjockedoktorn kom upptassande igen. Jag överlät torkningen åt honom. Han gillar att lida. Hörde deras trygga småprat, avbrutet av låga skratt.

Satte mig i soffan som vi hittat i en container. Det är inte klokt vad folk kastar, rena antikviteterna. Mamma har klätt om den i ett femtiotalinspirerat tyg. Vårt nuvarande hem går lite i femtiotalstil, som inte är precis vackert, men ganska mysigt.

Jag blåste ut stearinljusen. Satt i mörkret ett tag. Den brända doften låg tung över rummet. Skulle jag ringa min bästa kompis Beatrice? Men det var nog för sent eller för tidigt. Till sist tog jag mod till mig och ringde i alla fall. Upptaget. Bara hon inte pratade med TinTin. Bara de inte hade hemligheter tillsammans. Det vore inte bra.

Jag åt en clementin. Kände den söta friska saften fylla munnen. Tjaha, då var det väl inget mera man kunde hitta på. Dags för sängen.

Mamma och Tjockedoktorn höll på att släpa ut extramadrassen i vardagsrummet. Hon höll lakan och kudde under armen. Tydligen hade han negocierat fram att få sova över.

- Jösses vad det stinker stearin! Du blir antagligen kvävd, kanske bättre att du sover hos dig, sa mamma förhoppningsfullt. Hon vill att folk ska knalla hem efter kalas.

- Det gör inget, inget alls, Ottoline! Jag vädrar... sover som en stock. Han gäspade demonstrativt.

- Skyll dig själv då, godnatt, sa hon. Inte ovänligt alls.

I sängen, innan jag seglade bort på sömnens hav, kände jag mig ganska kaxig. De svarta tankarna var bannlysta, minnena skulle inte nå mig. Nu var det nytt år, allt skulle fixa sig. Jag kände mig stark, oövervinnelig. Det hade varit en fin nyårsafton.

2.

Barn genom höften

Första terminsdagarna efter jul bestämde Bea och jag att vi skulle göra ett specialarbete om grekiska mytologin. Det fanns många ämnen att välja på, men vi fastnade genast för det där med Grekland. Hon och jag satt i skolbiblioteket och läste. Hoppades finna en smart infallsvinkel.

När jag kikade på Bea över boken kanten mindes jag jättetydligt hur det var när vi träffats i sjuan. Tror det var efter påsk någon gång. Hon stod och väntade i korridoren. Jag såg att det var något hon ville, så jag stannade upp. Bea undrade om jag kunde tänka mig att hjälpa henne med en sak. Det berodde väl på. Gällde det att knycka smågodis, hade jag ingen lust. Nej då, vi skulle hjälpa kvinnor i nöd, viskade hon. Handlade det om vit slavhandel? Försökte skoja till det, men hon såg bara gravallvarligt på mig bakom de avlånga smala glasögonen. Blev nästan lite skraj för henne faktiskt.

Så fort jag sagt att det kunde jag väl, så tog Beatrice ledningen. Drog iväg med mig till en parkeringsplats vid Rosenlundsbron. Jag fattade fortfarande inte vad vi skulle göra, men eftersom det var på hemväg så...

- Ta de här, sa hon. Räckte mig en liten bunt handskrivna papper. *"Välj den smala vägen"*, stod det med blå krita. *"Sluta vara prostituerad, du blir bara utnyttjad fattar du väl!"* Undertecknat *"En vän i nöden"*.

- Tjejerna kommer jämt hit, förstår du. Det var en artikel i Göteborgs-Posten häromdagen. De säljer sina kroppar till

sådana där "torskar". Det ska jag sätta stopp för, banne mig!

Vi stod och frös ett tag för vi såg inga som såg särskilt prostituerade ut. Men plötsligt pekade Bea på en ung tjej som stack in huvudet i en bil framför ABF-huset.

- Gör det inte, hojtade hon och rusade fram med några av lapparna i högsta hugg. Tjejen blev rasande och skrek "Ungjävel, vahållerupåme", och sopade till Bea. Men hon hann sticka till gubben i bilen en. Han slängde upp framdörren. Vrålade på högsta volym "Jag ska ge dig för smala vägen, försvinn för glödheta helvete!" Det gick så fort att jag inte hann bli rädd. Men efteråt skakade knäna lite. Bea log förnöjt när hon kom tillbaka till min plats vid P-automaten. Gnodde sig på kinden som hunnit bli ordentligt röd.

- Tja, man får se det som en halv framgång. Nu går vi hem till mig och dricker te. Det här gjorde vi bra!

När jag sa att jag ju inte gjort något särskilt, nickade hon eftertryckligt. Det hade jag visst! Ett vittne var nödvändigt ifall någon fick för sig att hysta henne i kanalen.

Sedan var vi vänner. Aldrig har jag haft så kul med någon annan. Det bästa med Bea är att hon är både pålitlig och oberäknelig. Man vet aldrig vad hon kan hitta på.

Nu satt hon mitt emot mig och drog irriterat i ärmarna på nya tröjan stickad av raggsocksgarn. Tyvärr kliade den fruktansvärt. Halvt om halvt hade hon lovat att jag skulle få den. Jag tål vilket kli som helst. Bea unnade inte sin storasyster den. Thyra är inte så värst mycket storasyster, bara fem minuter äldre.

- Läs här, Astrid, vilket obeskrivligt snusk! Gudar och gudinnor gifter sig med barnen. Det är incest och våldtäkt och det ena med det tredje. Kolla här på bilden. Jag lutade mig fram över bordet.

- Vad är det för en naken gubbe, undrade jag dumt.
- Zeus, han får barn genom höften. Typiskt va, inte ens det får gudinnorna göra! Ska vi verkligen hålla på med sådant trams? Ska vi inte skriva om svälten i Afrika i stället!

- Jomen det var ju så länge sedan, Bea... Det hände ju inte på riktigt. Vi kan leta upp någon käck gudinna och skriva långt om henne. Så visar vi vilken skitstövel Zeus var! Jag tycker det är spännande med sådant de trodde på förr i världen. Det måste ju ha betytt något särskilt. Fast vi inte förstår det i dag.

- Okey då... Nu ringer det ut, jag ska gå och klippa mig.
- Vart går du? Jag plockade hop mina grejor.
- *Hårfint*... det är en tjej från Stockholm, du anar inte vad hon är bra! Jag vill ha jättekort här och flikar fram... Har sett en frisyra i *Elle*. Vänta...

Bea gjorde en av sina väl inrepeterade vanställande grimaser. Plockade fram en glansig bild av en exotisk modell med meterlånga låar i cowboybrallor. Minimal T-shirt och kort, kort smörgult hår.

- Läckert va..? Beatrice stack armarna i skinnjackan, som hon svär tillhört en polis. Det finns ett långt nummer på insidan. Hon har köpt den för sjuttiofem kronor på Myrornas secondhand-butik.

- Varför klipper du dig inte som omväxling? Tänker du sätta rekord med din svans? Bea klämde fast sina missklädsamma skära öronvärmare.

- Rekord näe, jag klipper mig nog snart. Till våren... Har bara inte kommit mig för.

Hade inte alls lust att klippa mig, fast mamma tjatade. Klagade över att håret var så slitet. Kapade jag kalufsen skulle giraffhalsen synas. Min absolut svagaste punkt! Bea tvekade i dörren.

- Astrid, TinTin undrade om vi kunde gå och fika med honom i kväll. Jag sa att du säkert kom. Ses vi på det vanliga stället... vid sju halv åtta? Laban hann inte... Du förresten, jag har tänkt på en sak. Jag tror Laban är kär i dig. Han blir så konstigt onaturlig när du är i närheten, har du märkt det?

Hon tog på sig de lurviga skära vantarna som småsysrarna gett henne i julklapp. Ganska smutsiga hade de hunnit bli. Vantarna alltså.

- Tror inte jag märkt något... Försökte låta oskyldig, fast det hade jag såklart. Men vad brydde jag mig om honom. Det var ju TinTin som var speciell. Som fick händerna att bli kallfuktiga och magen het som lava.

Rock Café 50's heter fiket där vi brukar träffas. Det ligger bara några gator från min port. Jättemysigt är stället, med en gammal Harley Davidson-mc i fönstret. Cocacolaskyltar och filmstjärnefoton på väggarna. En uråldrig dykardräkt och en gammal jukebox hör till rekvisitan.

Där möts vi jämt. Man får köpa hur lite som helst... och sitta i timmar. Har man inga pengar får man skriva upp. Killarna som äger stället är helsjyssta.

- Klart jag kommer, sa jag åt Beatrice när vi skildes utanför skolgrindarna. Hjärtat sjöng medan jag långsamt gick mot Kungsgatan.

På hemvägen tog jag en omväg till mammas ateljé. Hon hyr i Göteborgs mest förfallna hus tillsammans med två konstnärstjejer och en isländsk keramiker som hon känner sedan förr i världen. De gick på Slöjdis tillsammans.

Ateljén ligger på tredje våningen. Har utsikt över hamnen och nya operan. I lokalen under repar ett nostalgiskt sextiotalsband som bara kör Beatles dygnet runt. Mamma lovar att en vacker dag, när de spelat "*Ellinor*

Rigby...” femhundra gånger, kommer hon att aptera en sprängladdning i deras brevlåda..

Beatles & Co far till himlen fortare än kvickt. Utom John Lennon, för han sitter väl redan bland änglarna och plinkar.

Ottoline Fischbein plinkar aldrig. Full orkester handlar det om! Tror inte mamma ens kan stava till ordet ”lagom”.

Nu satt hon i alla fall i sitt gröna lerfläckade förkläde vid drejskivan och gjorde namnmuggar. Eftermiddagsljuset föll som en gloria över hennes muskothår. Blanka gråblå leran formades elegant mellan hennes små starka fyrkantiga händer.

Mamma säger att det hjälper inte hur mycket Eva-Stina tjarar om återanvändning. Leran är ändå det material som man kan använda flest gånger. Torkar den är det bara att fukta. Alltså leder Ottoline recycling-mästerskapet.

Mamma såg hastigt upp och nickade. Då och då doppade hon labbarna i vatten. Andlöst såg jag hur en mugg på smäcker fot trollades fram mitt framför nosen. Det ser lätt ut, men försök själva! Jag lovar, det funkar inte förrän efter tio år sådär.

På räcken, runtomkring drejskivan, stod kannor och muggar på tork. Långsamt förvandlades leran från grått till vitt. Värmen strömmade från stora ugnen. I det inre rummet väntade de färdigbrända sakerna. Jag gick dit, medan hon gnolade ordlöst.

Därinne stod stora illblå fat med svarta glasyrfåglar. De absolut bästa min mor någonsin gjort. Det såg man direkt.

- Har du drejat faten? Jag visste det såklart, men var tvungen att få det bekräftat. Hon hade bytt till en helt ny stil.

Ottoline drog just ut en lersträng och nöp till. Klämde dit ett öra på muggen. Sträckte sig efter stråltråden. Lossade

elegant. Placerade den på ett av torkräckena. Varje rörelse var ett under av precision.

- Nej, det är jultomten som drejat... Han är utan jobb nu, vet la du.

Hon skojade med sin barndomsdialekt från Gamlestaden. Påstår bestämt att hon kan höra vilken gata folk vuxit upp vid. I vardagslag pratar hon knappast någon göteborgska alls. Utom när hon är nervös. Då poppar det fram från djupet någonstans.

- Urläckra är de, så *himla* snygga!

- Jo, de är nog inte så dumma, sa hon okonstlat. Det största sprack tyvärr. Fåglarna i mitten hade blivit aningens för tjocka. Millimeter handlar det om. Men vem tror du köper sådant efter jul? Näe, det får bli namnmuggar. Muggar och åter muggar. En eller annan förskrämd tekanna. Förresten vad är klockan? Thorstein ville ha med några ljusstakar i bränningen... hoppas han kommer snart. Kan du hitta på några bra namn förresten? Snart har jag passerat almanackan.

- Zeus, Apollo, Hera, Afrodite, Eko, rabblade jag.

Min mor brast i skratt. Rynkade näsan. Det satt ett lerstreck längst ut på tippen.

- Zeus Karlsson... Eko Börjesson, det skulle väl vara tanten under oss. Hon ekar om någon!

Mamma såg för ett ögonblick roat lycklig ut. Hon brukar vara lycklig vid drejskivan. Då är det bra att hon är oförvägen och experimentlysten. Men i vanliga vardagen är det inte fullt så lyckat. Inte för mig i alla fall. Suck.

Jag kollade vad de andra ateljétjejerna höll på med. På ena staffliet stod en råttbild. En slug, rödbrun, med lång naken svans. Djuret fixerade åskådaren med lömskt blottade tänder.

- Råttan föreställer Claras före detta svärmor. Hämnden är förvisso sockersöt.

Mamma skrockade. Fräknarna blev självlysande.

Bäst gillade jag Brittass grejor. Hon kunde göra tavlor av allt. Nu hade hon flätat bårder av svarta cykelslangar. I mitten av tavlan hade hon klistrat upp sådana där nätpåsar man får lök i. Vid sidan om hängde sjok i ofärgad plast där hon tråcklat konstiga hundar med tunn svart kabel. Hur läckert som helst! Mamma nickade.

- Hon är något extra, Britta! Sätt henne i en betongbunker utan grejor. Hon kommer att skapa på något sätt... av dammtussar. Förresten kan du vara bussig och fixa spagettin, så kommer jag hem alldeles strax. Ska bara packa ugnen. Thorstein dyker väl upp förhoppningsvis. Jag är så hungrig så det snurrar i huvudet. Har levt på åtta liter kaffe i dag.

- Okey... ska bli!

Jag var också utsvulten. Skyndade hemåt i den fuktkalla vinden. Det var redan nästan mörkt. Juldekorationerna svängde ovanför gatorna. Så patetiska de såg ut, när man visste att julen var över.

Vår gata är intressant. Vi bor på samma sida som gamla Televerket. Spännande affärer finns det gott om. Augusts Vapen och Japanska magasinet, ligger i närheten av vår port.

Gatan går först upp och sedan ner. Till höger, strax före Systembolaget, finns en brant trappa, Käppslängareleden som leder upp till berget Otterhällan. Har ingen aning om vad det var för käppar man slängde, men drottning Kristina jagade uttrar där. Påstår historiemagistern i alla fall.

Mitt emot vår port, där gatan börjar rasa neråt mot hamnen, ligger puben Dubliners. Dit går mamma och tjejerna från ateljén när de haft en svår dag. Tröstar sig med lite öl. Ibland har de haft en väldigt bra dag. Då firar

de med husets rödvin och en Gauloise. Mamma kan inte röka egentligen, men hon gillar pariskänslan, säger hon.

På somrarna sveper vinden förföriskt varm och havsdoftande upp mellan husen. På vintrarna är det kallt så in i norden. Vinden är hundra grader vassare än på andra ställen. Det blåser nästan alltid i Göteborg. Tur det, för annars kommer locket – den skitiga inversionsluften – och parkerar ovanför medborgarna. Jag älskar den här stan! Så fort vi kom tillbaka kände jag att det var här jag är född. Här ville jag stanna!

Nu går jag andra terminen i nian i Hagaskolan. Skolan är bara ett par år gammal. Våra lärare är ungefär som på andra ställen. En mix av bra och mindre bra. Lärare är lärare helt enkelt!

På morgnarna cyklar jag över Rosenlundsbron. På höger hand ser man Feskekörka skymta. Sedan är det bara att trampa på mot Haga och så svänga in till höger. Högt ovanför skolan vecklar Skansen Kronan ut sin imposanta stensilhuett. Precis bredvid plugget finns dagiset Heffaklumpen och en lekpark.

För första gången i mitt liv har jag kompisar som kallar mig Astrid i stället för "Benet". Fantastiskt att träffa vänner, att göra saker. Helt vanliga saker. Men som sagt, så bra får man inte ha det.

Det var något på gång, det kände jag på mig. På kvällarna hade min mor börjat traska fram och tillbaka i lägenheten som en panter på zoo.

Oron, som fanns i luften, påverkade oss båda. Kunde inte koncentrera mig på läxorna. Ottoline Fischbein är svår. När jag var liten bad jag till Gud att han skulle lugna ner henne. Men det märktes ingen större skillnad. Kanske tyckte han inte det var så viktigt. Men jag måste ju bo med henne.

Hemma hade det kommit två kuvert med fönster. Räkningar, det kändes på lukten. Räkningar luktar som bränd plast... Ett större, mera officiellt brev, som jag inte tordes öppna. Plus ett fult vykort på ett Domusvaruhus. Jojomensen, påminnelse om teveavgiften och räkning på stengodslera och färg. Vykortet var från Tjockedoktorn, som hälsat på sin syster. Hon är bankdirektör i Säftele.

"Hur mår ni? Jag mår inte så bra. Kommer snart hem tack och lov. Hälsn tillgivne Tjockedoktorn". Jag lyckades knäcka handstils-koden till sist. Avundades inte apoteks-folket i stan, som måste tyda hans recept.

Hur mådde jag? Räckte ut tungan, såg mig själv i hällspegeln. Tungan såg rätt hyfsad ut. Fast jag hade en finne vid näsan.

Resten var väl som vanligt: Lång smal och blond. På somrarna är jag nästan vithårig. Nyckelbenen sticker ut... Pinniga armar à la kokta sparrisar. Men jag försäkrar, Astrid Fischbein äter som en häst. Har ärvt pappas lite sneda gröna ögon och hans stora mun. Jag har snygga jämna tänder, men så är det det här med halsen. Hur döljer man denna kroppsdel? Med halsdukar? Polokragar? Nix, då syns den ännu mer.

Försökte ett tag med att hålla huvet på sned, men då trodde folk att jag hade svår nackspärr. "Hur mår du, Astrid?", sa gym-paläraren deltagande. Men mamma fräste: "Du ser ut som en korkskruv, sträck på dig!"

Några killar har sagt att jag är söt när jag skrattar. Inte TinTin tyvärr. Han gillar min hjärna, mitt sätt att argumentera i Elevrådet. Trots att han samtidigt retas och påstår att jag låter som om någon släppt lös Carl Bildts lillasyster. Tror att det är för att jag flyttat så ofta. Försökt anpassa mig efter skåningar och pitebor.

Medan jag med våld försökte pressa ner spagettin i det ljumma vattnet, funderade jag på vår situation, mamas